

Моята майка

НАШИ ПИСАТЕЛИ

елче

а-л я — въз-дър-

ма-лъкъ, ма-лъкъ,

класъ.

Да затворимъ всички кръчми,
всички черни механи, —
вредомъ пакъ да екне п'сенъ,
вредомъ гръмко да звъни!

Азъ виждамъ моята майка —
пчелица работлива,
царица въ своята кжща,
домовница щастлива.
Азъ виждамъ я орлица,
разперила крилата
надъ гнѣздото ни родно,
надъ малкитѣ — децата.
Азъ виждамъ я грижовно
дома ни какъ нарежда:
очитѣ ѝ сж изворъ
на радостъ и надежда.
Азъ виждамъ я и слънце,
което ни огрява;
подъ нейната закрила
цвѣтята разцвѣтjаватъ . . .
Саксии съ андрешета
мушката зимни, лѣтни
отъ всичкитѣ прозорци
поглеждатъ ни приветно.
И ние като тѣхъ сме
цвѣтjа въвъ тая кжща,
де майчиния погледъ
грижовно ни обгръща.

Калина Малина

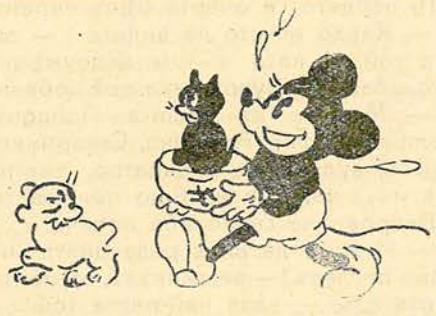

Калина Малина

Родена е презъ 1900 г. въ София
Издаде е следнитѣ книги: „Кавалче“
— стихове, „Златно сърдце“ — пър-
виятъ романъ у насъ за юноши, „Де-
войчето и месецитѣ“ — драматизи-
рани приказки, „Сирачета“, „Косъо
Дългоносъо и Фроса Дългокоса“, „Мал-
китѣ благородници“, „Июшка Палячо“,
„Воденичарски приказки“, „Преди,
преди, вретене“, „Моряче“, „Провин-
циални сѣнки“ — разкази, „Пепеля-
ната чорбица“, „Малкитѣ житни зрън-
ца“ и др. Калина Малина е била ре-
дакторка на в. „Въздържателче“. Тя е
една отъ нашитѣ най-добри детски
писателки.

„Кавалче“ готви табло!

своя снимка. А на-
шитѣ редовни аба-
нати да пратятъ не-
забавно въ редак-
цията по една своя
снимка. Следъ по-
лучаването на сним-
китѣ, т. е. до 15 фев-
руарий ще бжде от-
печатано и табло.
Следете подробно-
ститѣ.

Абонирайте се за в. „Барабанче“!

Купонъ за сюрпризъ!

Който изрѣже и изпрати този ку-
понъ, придруженъ съ 5 лв. чиста
гербова марка, до:
Д. КОЛЕВЪ, ул. „Регентска“ 10—
София IV, ще бжде изненаданъ съ
единъ хубавъ подаръкъ.

се затварятъ, а цѣлиятъ ми ор-
измъ е обхванатъ отъ единстве-
на паряща мисль: да заспя!
Хвърлихъ мжтенъ погледъ върху
вата, върху мръсната постелка,
то носѣше върху си отпечатъка на
омното тѣло на болния. . . Безъ да
разсъблѣка, азъ се повалихъ върху
лото и, струва ми се, заспахъ щомъ
михъ глава на възглавницата.

IV

Ние съ французина яздѣхме по са-
край на стръмнината и се кач-
ме къмъ най-високата точка на сед-
нината. На върха решихме да отдѣх-
въ въ каменната, изоставена сега ка-
ма, построена тукъ отъ прежното
вителиство, което държеше въ нея
птници за поправка на минаващия
съ стратегически пжтъ.

Преди три дни погребяхме нашия
гарь белгиецъ. Погребението рж-
дѣше французинътъ, понеже нѣ-
ко дена азъ боледувахъ и едвамъ
омъкнахъ въ момента, когато се
свешеникътъ испанецъ и погребя
то въ каменистата земя на платото.
ървѣхме мълчаливо. И азъ, и
нцузина бѣхме заети съ своитѣ
и. Кжде отивахме — не знаяхъ. Фран-
нътъ ме помоли да го придружа
беща, като на новакъ въ тази

страна, да ми покаже нѣщо твърде за-
бавно. Отъ дветѣ страни на седлото
му висѣха праметнати торби отъ мѣ-
стна козинява материя съ чудни цвѣтни
краски. Очевидно, той носѣше въ тѣхъ
сѣстни припаси и азъ поглеждахъ съ
нетърпение върху своеобразнитѣ завои
на пжтя, който се виеше като змия по
края на стръмнината и съ възделение
мислѣхъ за каменната кжщичка и ве-
черята. Чувствахъ още слабостъ и отъ
време на време леко замайване. На
първо време се боехъ отъ зараза съ
жълта треска, тѣй като преспяхъ цѣ-
лата нощъ въ кревата на болния
и сега покоенъ другарь. Но, очевидно,
не бѣше отъ това, въобщо не чувству-
вахъ немощъ, а просто физическа сла-
бостъ отъ умората и безсъннитѣ нощи.

Разговоръ не се водѣше. Настѣп-
ваше вечерь. Дълбоко долу бучека
водитѣ на рѣката, скачайки по камъ-
нацитѣ.

- Скоро ли ще стигнемъ? — по-
питахъ французина.
- Скоро. Малко остана.
- Дълго ли ще престоимъ тамъ?
- Нощта.
- После?
- Утре ще се спуснемъ.
- Кжде?
- Тамъ задъ седловината, въ кли-

сурата има малко индийско селце. . .

Азъ чакахъ продължение на раз-
говора, но французинътъ мълкна.

Отъ лѣвата торба калѣше по пжтя
кална жълтеникава вода. Обърнахъ
вниманието на спжтника си върху
това обстоятелство. Той се наведе,
погледна и повдигна рамене съ досада.

— Нищо! Ще има ледъ до ве-
черьта. Горе е хладно и има снѣгъ.
Азъ ще я о тавя въ снѣга — до су-
триньта нѣма да се развали.

— Кое нѣма да се развали? —
попитахъ азъ.

Но той не каза вече нищо? Про-
дължихме мълчаливо.

Бѣше вече тъмно, когато стигнахме.
Слѣзохме отъ конетѣ, разслабихме имъ
коланитѣ, привързахме ги подъ навеса
и имъ дадохме зобъ, който носѣхме
съ себе си.

Въ една малка каменна трапчинка
имаше твърдъ като камъкъ снѣгъ,
който не бѣше успѣлъ да се разтопи,
понеже слънцето не можеше да огрѣе
това мѣсто. Французинътъ свали тор-
битѣ и една отъ тѣхъ остави въ снѣга.
Другата внесохме въ казармата. Въ
тази напустната отъ работниците ка-
зарма имаше безпорядъкъ и калъ.

(Следва)